

skeri, defineret som forøgelse af tonnage, dimensioner, lastekapacitet, motorkraft og ombygninger eller omgrigning til bestemte typer af fiskeri.

Til § 39

Bestemmelsen viderefører reguleringslovens § 7a og fastlægger i stk. 1, hvem der kan eje fiskerfartøjer, som må anvendes til erhvervsmæssigt fiskeri. Dette er som hidtil registrerede erhvervs- og bierhvervsfiskere, samt erhvervsfiskerselskaber og partrederier.

Endvidere indeholder bestemmelsen i stk. 2-4 som hidtil hjemmel til, at ministeren i en række tilfælde kan fravige kravet i stk. 1.

I stk. 5 videreføres et krav om, at der inden 30 dage skal gives meddelelse om ejerskifte i forbindelse med salg af fiskerfartøjer til Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri.

Til kapitel 9.

Regulering af det rekreative fiskeri

Til § 40

Bestemmelsen fastslår de principper, der skal lægges vægt på ved fastlæggelse af regler for det rekreative fiskeri og viderefører hovedparten af de principper, som fremgår af saltvandsfiskeriloven § 11a, stk. 2, og § 12, stk. 6.

Til kapitel 10.

Særlige regler for ferskvand

Til § 41

Bestemmelsen svarer til ferskvandsfiskerilovens § 1, stk. 2-3, og udvider visse af lovbestemmelserne til også at omfatte kunstigt frembragte ferske vande, der ikke står i forbindelse med det naturlige vandsystem.

Som i ferskvandsfiskeriloven er hovedreglen, at loven gælder for naturlige ferske vande, der indgår i eller træder i stedet for det naturlige vandløbssystem. Med bestemmelsen i § 41 videreføres samtidig reglen om, at visse bestemmelser i loven også gælder i disse områder. Dette skyldes, at der også i disse områder - f.eks. grusgrave uden tilløb og afløb - kan være behov for regulering. Derudover videreføres i stk. 2. bestemmelsen om, at ministeren kan afgøre, at også lovens øvrige regler skal gælde i disse områder, hvis det har fiskerimæssig betydning.

Til § 42

Bestemmelsen svarer til ferskvandsfiskerilovens § 2. Det fremgår heraf, at i et dambrug, der er behørigt afgitret, gælder som hidtil ikke reglerne om mindstemaal m.v. I et dambrugs fødekanaler gælder loven som helhed.

I stk. 2 videreføres reglen om, at visse bestemmelser - bl.a. om redskabsanvendelse - ikke gælder i vandområder, der ligger på én ejendom, og som ikke har afløb til det naturlige vandsystem. Som hidtil kan ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri dog afgøre, at også reglerne om redskabsanvendelse og ud-sætning skal gælde for de pågældende områder.

Til § 43

Bestemmelsen er uændret i forhold til ferskvandsfiskerilovens § 19. Bestemmelsen fastlægger vandløbsmyndighedens muligheder for at stille krav om fiskepassage.

Til § 44

Bestemmelsen viderefører reglen i ferskvandsfiskerilovens § 20, om, at ejeren af et de i § 43 nævnte anlæg på egen bekostning skal anbringe og vedligeholde et eller flere ålepas til sikring af, at ål kan passere op og ned i vandsystemerne, som led i sin naturlige vandring frem og tilbage mellem ferskvand- og saltvandsområderne.

Efter stk. 2 kan ministeren også fremover fastsætte regler om indretning og vedligeholdelsen m.v. af ålepassene.

Til § 45

Bestemmelsen viderefører reglen i ferskvandsfiskerilovens § 21. Dog er der i forslaget indsat generel hjemmel til, at der til beskyttelse af udvandrende fisk kan fastsættes regler om passagemulighed for udvandrende fisk. Den gældende bestemmelse i ferskvandsfiskeriloven omhandler alene ungfiskesluser. Bestemmelsen vil have betydning for både ungfisk og for anden fisk, f.eks. udtrækkende laksefisk og blankål på gydevandring. Det indebærer, at også andre indretninger end de traditionelle ungfiskesluser kan påbydes, hvis det indgår i den biologiske rådgivning. Regelsættet vil afspejle de forskningsmæssige resultater på området med henblik på, at passagemuligheder for fisk bliver så effektive som muligt. Muligheden gælder både ved etablering af nye anlæg og ved bestående anlæg, der kan hindre fiskpassage.